

A MAGYARORSZÁGI
METHODISTA EGYHÁZ
PÉCSI KÖRZETE

HÍRLEVÉL

XXVII. évfolyam II. szám

2023. november

„Egymaga feszítette ki az eget, lépdél a tenger hullámhegyein. Ő alkotta a Nagy Medvét és a Kaszácsillagot, a Fiastyúkot és a Dél csillagait.”

Jób 9:8-9

Egyházunk 2023. évi jellegéje:

„Beszéded megelevenít engem.” Zsoltár 119:50

Tervezett programjaink ebben a hónapban:

5-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor úrvacsorai istentisztelet lesz: **Kurdi Zoltán** szolgál: **Krisztus feltámadt, mi is feltámadunk** (1 Kor 15,35-58); 15 órakor **Siklóson** is **Kurdi Zoltán** lesz 6-9-ig **lelkész továbbképző** lesz Kolozsváron;

12-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet lesz: **Schauermann Tamás** szolgál „**Az erős ember**” **Hidason** 15 órakor **Sztupkai Mihály** szolgál

19-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet lesz: **Kurdi Zoltán** szolgál: **Milyen az igazi dicsőítés és imádat?** (Jn 4,16-24); 15 órakor **Hidason** is **Kurdi Zoltán** szolgál

26-án, Advent 1. vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet lesz: **Dr. Khaled László** szolgál - 15 órakor **Hidason** is

Rendszeres programjaink:

Kedden 18 órától **imakör** a Zoom-on, minden hónap első keddjén az internetes imakörben úrvacsorát is veszünk.

Csütörtökön 17 órakor **házikör** lesz Pécssett (változó helyszínen)

Pénteken 16³⁰ óra **Bibliakör Drávaszabolcs** a Faluházban a könyvtárban (Köztársaság tér 2/b.)

Vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10⁰⁰ órakor **istentisztelet** van Pécssett, az istentiszteletet közvetítjük a gyülekezet Facebook oldalán: <https://www.facebook.com/pecsimetodista>, vagy <http://pecsimetodista.hu/> honlapunkon

Mindkét helyen vissza is nézhetők az alkalmak.

Vasárnap 15⁰⁰ órakor **Hidason** istentisztelet.

Első vasárnapokon **Úrvacsorai istentisztelet** van.

Lelkigondozói beszélgetésre van lehetőség péntekenként 8-12 óráig és szombaton 14-19 óráig (Előzetes egyeztetés szükséges a 30/489-6671-es telefonszámon)

Az esetenkénti időpontváltozásokról lelkészünknel lehet érdeklődni.

Születésnaposoknak

*Isten megmutatja nekünk hűségét,
hogy hitünk meg ne inogjon.
Igéje feltárja előttünk üdvözítő tervét,
és megmagyarázza nekünk a világ eseményeit.
Amikor kezét figyeljük,
az Ő hatalmával vigasztalódunk.
A sötétben reménységet,
az éjszakában hálaéneket ad szánkba.*

W. Baudert

Kívánjuk, hogy tapasztalják meg ezt a mindennapjaikban!

Bővölködő élet

*„Én azért jöttem, hogy életük legyen,
sőt, bőségben éljenek.” János 10:10/b*

Bőségben élni. Mire gondol ön ezzel kapcsolatban? Végtelen mennyiségű pénzre, teljes luxusra, nincsenek már kielégítetlen vágyak? Alig elképzelhető, hogy Jézus, a szerény vándorprédikátor erre gondolt volna, amikor „bőséges életet” ígért. És mégis: továbbra is nagy ígéretet jelent, amit senkinek sem kellene figyelmen kívül hagynia, aki valóban rá szeretne lenni az élet útjára. Éppen ezt szeretné Jézus, hogy fedezzük fel az élet igazi jelentését.

Valóban, e téren nem szabadna szerénynek lennünk! C. S. Lewis író egyszer azt mondta: „Gyakran olyanok vagyunk, mint egy tudatlan gyermek, aki továbbra is a homokozó ládában szeretne sárgolyókat gyúrni, mert el sem tudja képzelni azt, hogy mit jelent a tengerparton eltölteni a szabadságot. Túl kevéssel tudjuk beérni.” Túl könnyen elégszünk meg azzal, amit az életnek gondolunk. Még akkor is, ha az anyagi jóléthez még az egészséget és családot, karriert és tekintélyt is hozzávesszük. Amikor Jézus az életről beszél, akkor nem kevesebbre gondol a mi életünkről alkotott elképzelésünknel, hanem annál többre. Ha valaki azt mondja: „a foci az életem”, akkor ez alatt azt érti, hogy „a foci a szenvedélyem, és ez teszi ki az életemet.” Pál azt írja a börtönből: „Mert nékem az élet Krisztus.” (Filippi 1:21). Benne fedezte fel a teljességet. Megengednek egy kis felsorolás? Megbocsátás, amely megszabadít a bűnöktől; annak bizonyossága,

hogy Isten gyermeke vagyok; erő, amely megerősít a mindennapokban, bizakodás, hogy örökké Isten csodálatos közelségében lehetek; nyitott fül minden dolog számára, amely foglalkoztat bennünket. És ez még messze nem minden. Mi van azonban, ha hiányt érzékelünk, és a remélt dolog nem sikerül? Igen, ez jelenti azt a bőséget, hogy az akkor sem apad el, ha némely dolog nem teljesül. Dietrich Bonhoeffer írja fogságából (1944): „Létezik beteljesült élet a sok beteljesületlen kívánság ellenére”. Bízson Jézusban, az élet Urában, és pontosan ezt fogja megtapasztalni.

NÉMETBŐL FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

Reménység és távlat

Van még reménységem.
Mert ha sikerek
vagy ha kudarcok jönnek,
tűnő szeszélyeként
a történelemnek,
én csak téged látlak:
Urát a diadalnak,
Urát a hányattatásnak.
Van még reménységem.

Te vagy, Uram a távlat,
mindegy, hogy mások
mit magyaráznak,
hová bújnak,
vagy hol dicsekednek.
Perc vagy évezred,
én tebenned bízom,
hogy nálad célt így találjak,
mert te vagy, Uram, a távlat.
Ámen.

H AJDÚ ZOLTÁN LEVENTE

Minden szónak a helyén kell lennie

Minden szó egy meghatározott körben él, abban otthonos.

A szó más a családban, mint az irodában vagy a nyilvánosság előtt. A szó, amely a személyes kapcsolatok melegében született, megdermed a nyilvánosság fagyos levegőjében.

A parancs szava, amely a nyilvános szolgálatból jön, a családban szétzakítaná a bizalom kötelékeit. Minden szónak a helyén kell lennie, és azt meg is kell tartania. Annak hatására, hogy a sajtóban és a rádióban egyre inkább az erkölcstelenség áldozata lett a nyilvános beszéd, a különböző szavak természetét és határait sem tudjuk többé világosan érzé-

kelni; a személyes szó sajátossága például szinte teljesen megsemmisült. Az őszinte szó helyébe a fecsegés lép. A szavaknak nincs súlyuk. Túl sok lesz a beszéd. De ha elmosódnak a különböző szavak határai, akkor a szavak gyökértelenné, otthontalanná válnak, akkor a szó veszít igazságából, akkor szinte szükségszerűen hazugság keletkezik. Ha az emberi élet különböző rendjei nem figyelnek kölcsönösen egymásra, akkor a szavak valótlanná válnak.

DIETRICH BONHOEFFER: JÖJJ VELEM

Szélcsendben

Ó ez a csend, e Szél-csend, némaság!
Nem hallani a megtérők szavát,
az újszülöttek, hálaénekét.
Kérés, könyörgés nem volt még elég?
Mióta szól már mindenütt Igéd,
s áldás-esőre nem nyílik az ég.

Hatalmas Isten, Megváltó Urunk,
szánj meg, segíts meg, mert elárvulunk!
Rút bűneinkkel roskadunk Eléd,
mert életünkben annyi kár, szemét!
Orcánkra égtek szennyek, tegnapok...
Adj újra nekünk bűnbocsánatot!
Hitünk kicsiny bár, hálánk is kevés,
de kérve kérünk áldást ébredést.
és várjuk, hogy majd kél, hogy újra kél,
a Szél, a Szél, a bibliai Szél!

FÜLE LAJOS

Megpróbáltatás hálás szívvel

Próbatételek idején Isten számunkra is világossá teszi, hogy mi van a szívünkben. „Emlékezz vissza az egész útra, amelyen vezetett Istened, az Úr, ... próbára téve téged, megtudja, mi van a szívedben...” (V. Mózes 8:2)

Számomra megadatott, hogy a próbatétele alatt bepillantást nyerhettem egy igazán hívő ember, gyülekezetünk állandó tagja, Margit néni életébe.

Margit nénivel súlyos betegsége kapcsán, mint diakónus kerültem kapcsolatba. Ő alapvetően rendkívül zárkózott egyéniség volt, igen kevés embert engedett közel magához. Kritikus volt másokkal is, de elsősorban önmagával szemben. Nagyon sok mindenben hasonlóan gondolkodtunk, így hamar megértettük egymást.

Ahogy betegsége kezdett elhatalmasodni törékeny testén, óriási önuralommal, alázattal viselte a gyengeségét, a kiszolgáltatottságot, a tehetetlenséget, a segítség elfogadását. Egyszerűen nem panaszkodott, nem vádolt senkit, még önmagát sem: nem haragudott senkire a betegsége miatt. Időnként csak ennyit mondott: „Ennek így kellett lennie.” Hálás volt a kórházban dolgozóknak, túrta a nem kis fájdalommal járó testi változásokat, beavatkozásokat.

Gyülekezetünk egyik kis aktív magja, az imaközösség két éven át fohászzkodott azért, hogyha Istennek kedves Margit néninek ne kelljen kínzó fájdalmakkal is megküzdenie. Megadatott számára ez a kegyelem. Élete végéig semmilyen fájdalomcsillapítóra nem volt szüksége. Ilyen sokat jelent a testvéri közösség, ahol számíthatunk egymásra, és mások is számíthatnak ránk.

Margit néni imádságaiban hálát adott és áldást kért mások életére. Hihetetlen volt ez a közös út, nagyon sokat tanultam tőle. Betegségével kapcsolatban csak néha tett egy-egy megállapítást, például amikor ráállt a mérlegre: „Harmincöt kiló vagyok.” - mondta. És így is minden erejét összeszedve eljött úrvacsorát venni. Az orvosok is csodálkoztak lelki erején.

A kezeléseken részt vett, de nem harcolt a „mindenáron való gyógyulásért” (orvosi szempontból gyógyíthatatlan volt), hanem Isten akaratába belesimulva készült Megváltója elé. Egy onkológus orvos mondta egyszer egy ismerősömnek: „Én nem hiszek Istenben, de sok embert láttam halála előtt, és óriási különbség van a hívő és hitetlen ember haldoklása között. Míg a hitetlenek átkozódva, szitkozódva halnak meg, addig a hívők csendben, mosollyal az arcukon.”

Sokszor nevtünk is együtt Margit nénivel, egy történetet elmesélek. Kimerítő kórházi kezelés után volt, amikor otthonában betakartam, váratlanul megszólalt: „Hazudtam!” „No, tessék mondani!” - bízattam. „A szobatársam sokat kérdezősködött, és rövidre akartam vele zárni a beszélgetést. „A lánya volt?” - érkezett tőle a sokadik kérdés, miután téged látott. „Igen” - hagytam rá. Tovább folytatta: „Egyetemista?” „Dehogy! Négy gyermekes anya.” „Akkor unokák is vannak!” Itt már szorult a hurok, ki kellett vágnom magam: „A betegség és a család nálunk tabu téma!””

Amikor ezt elmesélte, annyira nevtünk, hogy a könnyünk is kicsordult. Tőlem meg minden ismerősöm azt kérdezte a kórházban, hogy „Az Anyukád?” Nyilván azt látták meg, hogy „...szeretetet érzek Istenem háza iránt...” (I. Krónika 29:3)

Az utolsó napokban egy kertészetbe is elmentünk, és gyönyörű növényeket vettünk, ültettünk. Luther jut eszembe, amikor megkérdezték tőle, mit tenne, ha tudná, hogy holnap meghal. „Ha tudnám is, hogy holnap elpusztul a világ, még akkor is ültetnék egy almafácskát” - válaszolta.

Szeretettel őrzöm szívemben Margit nénit, tudva, hogy az örök életben találkozunk. Boldog vagyok, hogy Isten egy ilyen különleges feladatot bízott rám.

KOZMA JÁNOSNÉ LEA - LYDIA MAGAZIN

Isten titkai

Isten mondta Jóbnak:

Hol voltál, amikor a földnek alapot vetettem?

Mondd el, ha tudsz valami okosat! (Jób 38,4)

Nagyjából ismerem a mikrohullámú sütő működésének alapelvét - az atomok és az energia hullámokat hoznak létre, melyek rezgése felmelegíti az ételt -, de azt nem állíthatom, hogy teljesen értem a mögötte rejlő komplex tudományt. Ennek a tudásnak a hiánya azonban nem akadályoz meg abban, hogy használjam a mikrót. Örülök, hogy gyorsan felmelegszik az étel.

Hasonlóképpen, Isten titkait sem értem, de attól még bízom benne. A mára kijelölt igazszakaszban Isten egy sor kérdést tesz fel Jóbnak a te

remtés bonyolultságával kapcsolatban. Jóhoz hasonlóan én sem tudom felfogni, hogyan teremtette Isten a világot. Nem értem pontosan, hogy a Jézusba vetett hitem hogyan ad személyes kapcsolatot egy láthatatlan Istennel. Nem tudom, a Szentlélek hogyan lép be az életembe, maradandó békességet kínálva az igeolvasáson és imán keresztül. Ahogy Pál apostol mondja, most tükör által homályosan látunk, de egy nap mindent érteni fogunk (1. Korintus 13,12).

Nem kell valamit értenem ahhoz, hogy tudjam, úgy van. A közvetlen környezetemben is számtalan olyan titok van, melyek azt sugallják, hogy Isten hatalmas. A nem tökéletes tudás ellenére a lelki élet hitben születik és hitből táplálkozik.

Imádság: Drága Teremtőnk, köszönjük, hogy a körülöttünk lévő világ csodáin és titkain keresztül is magadhoz vezetsz minket. Ámen.

Ma Isten titkait dicsérem.

BEVERLY TAYLOR (ARIZONA, USA)

Jézus másodszor is elesik a kereszttel

Még egy kiütött bokszolót is szörnyű nézni,
ahogy tántorogva feláll és beleszalad
a következő pofonba.
Hát még téged, aki haladsz,
jóval tovább a kibírhatónál.
Micsoda erő, micsoda akarat,
micsoda szeretet ez benned?
Mindent oda akarsz adni,
szépséget, épséget, népszerűséget,
csontot, húst, szívet, beleket,
széttrancsírozott kezet-lábat.
Mindazt, ami miénk volt eddig is,
de nekünk több, mindig több kellett belőled,
akár a véred árán is.

LACKFI JÁNOS

VISSZAKAPOTT EMBERARCOK KERESZTÚTJA

Mindig velünk

Ő előbb volt mindennél, és minden őbenne áll fenn. (Kol 1,17)

Egyszer elutaztam az Olimpiai Nemzeti Parkba Washington államban. Gyönyörű volt, teljesen virágba borult a tavaszi táj. Egy napot a parton töltöttem, ahol alacsonyan szálltak a felhők, és csodáltam az erőteljes hullámokat, a dagály által létrejött tócsákat és a sziklás partot. Aztán a Hoh Esőerdő felé vettem az irányt. Mikor egy kocsisorban vártam, hogy fizessenek a belépésért, nagyon meglepődtem, ahogy előre haladtam. Egy időre kitisztult az idő, és láttam a hófödte Olympic-hegyet, ahogy méltóságteljesen a park fölé emelkedett.

Elképesztő volt - már 24 órája a parkban voltam, mégis most tárult elém először a hegy látványa. Elgondolkoztatott ez Istennel kapcsolatban - nemcsak azért, mert olyan hálás voltam, hogy Isten csodálatos, gyönyörű világával vagyok körbevéve, hanem azért is, mert rájöttem, hogy Isten olyan, mint ez a hegy. Isten mindig jelen van. Mi vagyunk azok, akik elmozdulunk, és néha szem elől tévesztjük őt. De Isten rendíthetetlen, és nem megy sehova. Ha eszünkbe jut keresni, meg is fogjuk látni, hogy ő velünk van.

Imádság: Drága Urunk, segíts emlékeznünk arra, hogy te mindig közel vagy hozzánk és ügyelsz ránk! Még ha nem is látunk téged, tudjuk, hogy velünk vagy. Ámen.

Még ha szem elől tévesztem is Istent, ő akkor is jelen van.

CHRISTINE DELONG (ARIZONA, USA)

A k a m a t

Úgy gondolom, hogy azok az anyagi javak, amelyeket tisztességes úton szereztünk, vagy kaptunk, mindenkit arra kötelez, hogy gondosan bánjunk velük. Jól hasznosítsuk, jót tegyünk velük, az Urat szolgáljuk ve-

lük (akitől kaptuk is őket!). Erről beszél az Úr Jézus a talentumokról szóló példázatában, de kimerítően írt erről egyházunk alapítója, John Wesley is. Az érték megőrzésének egyik módja a kamatozó befektetés is.

Érdemes végig gondolni mit is jelent ez a folyamat.

Jelenti egyrészt, hogy nem értéktelen kacatot, hanem olyan eszközt bízunk a befektetőre, ami aktuális értékkel bír. Azzal sokfélét lehet elérni: vehetünk rajta szükséges dolgokat, de költhetjük olyan dolgokra is, amik a pihenést, a világlátást, a kényelmesebb életkörülményeket teszik lehetővé.

Tehát, amikor kamat reményében helyezük el pénzünket, olyan dolgokról mondunk le, amik teljesen jogosak lehetnek, és pillanatnyi életünket színesítenék. Igazából a jelenben hozunk áldozatot a jövőbeni jövedelem, jutalom reményében.

Így vagyunk a hitélettel kapcsolatban is. Pillanatnyi lemondásokkal, szolgálattal vállalásokkal, áldozathozatalokkal kincseket gyűjtünk a mennyben, ahogy arról a Biblia több helyen is beszél. (Pl. *”...szerezzetek magatoknak el nem avuló erszényeket, kifogyhatatlan kincset a mennyben, ahol a tolvaj nem férközhet hozzá, a moly sem emészti meg.”* Lukács 12:33/b)

Ez olyan befektetés, amit nem veszélyeztet az infláció, a bankcsőd, a hűtlen kezelés, vagy politikai változás.

Érdemes tanulmányozni a mindenki kezében lévő befektetési kézikönyvünket, a Bibliát. Érdemes nyitott szemmel és füllel nézni és meghallani a környezetünkben jelentkező befektetési lehetőségeket. Kérhetünk Urunktól ehhez készséget és hajlandóságot. Külön jó hír, hogy e területen nem csak saját kicsi vagyunkánkkal, hanem Urunk végtelen erőforrásaival, talentumaival is gazdálkodhatunk, és szerezhetünk örökre időtálló kincseket, „kamatot” a mennyben.

SCHAUERMANN M. HENRIK

Mit kívánsz

Mit kívánsz? Végre
el kell döntened:
vagy sikeres, vagy
áldott életet?

Mert ritkaság az,
bárhogy is szeretnéd,
hogy ez a kettő
szépen egybeessék.

FÜLE LAJOS

Isten gyűlöli a kevélyeket

Isten gyűlöli a kevélyeket (Zsoltárok könyve 119,21), akik megelégszenek önmagukkal, akiket nem érdekelnek az isteni és emberi jogok, akik számára az irgalmasság semmit sem jelent, s akik megvetik Isten igéjét és a hívőket.

Az Isten előtti büszkeség minden engedetlenség, minden erőszakos cselekedet és könnyelműség gyökere. A büszkeség minden felháborodás, lázadás és rombolás eredete. Minden büszkeség felett azonban ott van a szörnyűséges fenyegetés, amelyből a büszkék semmit sem értenek, de a hívők felismerik: ez az evangélium. „...*Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázatosaknak pedig kegyelmet ad.*” (Péter első levele 5,5) Isten fenyegetése a büszkével szemben az, hogy Isten a gyengékkel és alázatosakkal van – ami egyetlen szóban kifejezve: Jézus Krisztus keresztje. ...

Isten igéjének hirdetése az egyetlen komoly fenyegetés a büszkévé vált emberiség számára. De Isten igéjéhez erejének jeleit is megadta. A történelem menetében Isten olykor már beváltja fenyegetését, és a hívők közössége már a mostani időkben is csodálkozva és borzongva látja, hogy a büszkék elbuknak és tönkremennek. Isten azonban megóvjá a híveket a farizeusi biztonságtól, mert fel kell ismerniük, hogy a büszkével együtt mindig büntelnek is elvesznek, így Isten látható ítéletei a hívők előtt is rejtve maradnak.

DIETRICH BONHOEFFER - JÖJJ VELEM

Kokadra kerültünk – a gyermek imádsága

Itt éltünk és szolgáltunk. Kokadon éltem át családommal egy fontos és megerősítő megtapasztalást, hogy Isten hogyan hallgatja meg az imádságot. Erzsébet lányomat behívták Létavértesre, mert az iskolaorvosi vizsgálat kimutatta, hogy egy dió nagyságú kaverna van a tüdején. Feleségem és én is nagyon megriadtunk. Szerettem volna lányomat megnyugtanni, de nem találtam sehol. Bejártam az egész udvart, a melléképületeket, de csak késő délutánra került elő. Az istálló padlásán bújt el, és írásban kezdett beszélni Istennel, egy szívből ömlő imádsággal borult Elé. Elmondta benne gyermeki bizalommal: „*Mennyei Atyám, én még csak egy gyermek vagyok, még alig éltem, és már halálos beteg vagyok. Emberek nem tudnak*

segíteni rajtam, édesanyám csak sír, de ő sem tud segíteni, Atyám, Te mindent megtehetsz, gyógyíts meg engemet! ... ”

Nagyon megrendülten olvastam a hosszú, négy oldalas imát. Két hét múlva újabb vizsgálat. Az orvos engem is behívott, mert meg akarta mutatni a kavernát. Sokáig forgatta lányomat a röntgensugár alatt és én idegesen rászólta, hogy ez a hosszú besugárzás már ártani fog a gyermekemnek. - Ne oktasson engem - felelt a főorvos. Végül is ennyit mondott még: Most nem találom a kavernát, jöjjenek vissza két hét múlva. Isten iránti hálával értünk haza és bizakodva mentünk el két hét múlva újra. A főorvos megint behívott, mert bizonyos volt benne, hogy megmutatja nekem a kavernát. Most még tovább volt Erzsi lányom az ernyő előtt, és én megint kértem az orvost, hogy engedje ki a gép alól. Most nem válaszolt, hanem csak szótlánul csóválta a fejét, végül ennyit mondott: Nem értem, nem értem... Az a vándor röntgen becsapott minket. Én azt válaszoltam erre: Isten meghallgatta gyermekem imáját. Mi szülők és gyermekeink is hitbéli megerősödést kaptunk a meghallgatott ima bizonyossága által.

ZIMÁNYI JÓZSEF

T Ű Z O S Z L O P O D D A L J É G H E G Y E K K Ö Z Ö T T

Karcsi és Ábel

„Ezután azt mondta Káin a testvéreinek, Ábelnek: Menjünk ki a mezőre! Amikor a mezőn voltak, rátámadt Káin a testvére, Ábelre, és meggyilkolta. Akkor az Úr megkérdezte Káintól: Hol van Ábel, a testvéred? Káin ezt felelte: Nem tudom! Hát őrzője vagyok én a testvéremnek? I. Mózes 4:8-9

Még Zsiga bácsi, a házgondnok sem tette szavá az éktelen gyermekzsvajt, amely a behemót bérház bejáratí előteréből a tízedik emeletig felhallott. Karácsony utáni játékbemutatóra jöttek össze a gyerekek. Szomszédpukkasztó játékaikkal betöltötték a lépcsőházat.

A butikcsodákba öltöztetett kisfiúk és lányok versengve mutogatták egymásnak a gombnyomásra működő, hasukban elemmel, rugóval tipegő babákat, a körbefutó, szirénázó mentőautót, a nyakát nyújtogató, farkát lóbáló zsiráfot, a föl-fölröppenő és leszálló helikoptert, a bukfencező fókát: s mi minden volt még ott, ami mozgott, zörgött, tötyögött, zizegett,

ketyegett! A gyerekek falhoz lapulva, mozdulatlanul merevedve bíztatták az egymásra lépegető, tolató, csúszó-mászó, araszoló játékaikat.

Erika a negyedik emeletről, bömbölt, mert a kilencedik emeleti Molnárék Matyijának tankja fellökte fésülhető, tipegő babáját, és annak ütemre vonagló lábán kúszott keresztül.

Legnagyobb sikert Karcsi King Kongja aratta, az óriásmajom, amely akkora volt, mint a gazdája, és fel tudott mászni a lépcsőház korlátján - időnként megállt, és úgy vicsorgott és hörgött, mint az egykori horrorfilm „hőse”. Szeméből félpercenként elektromos szikrák pattantak ki. Joe bácsi, Karcsi keresztapja küldte Chicagóból. Így lett ő a nap hőse, a lépcsőház királya.

Ábel, az öccse, megsemmisülve kuporgott az egyik lépcsőn; Rubik lapocskát kapott vecsési keresztanyjától, s hiába hajtogatta, mutogatta, senki nem figyelt rá, mert King Kong a korlát tetején hörögve verte szőrös mellét.

Ábel nem bírta tovább. Lerohant a pincébe - elbújni. Apja sarokba állított egykori katonaládájára ült rá. Ám ülepét nyomta az emlékebe eltett ládikó pántja, felállt, és hirtelen kinyitotta. Horpadt csajka, posztós kulacs, nadrágszój és egyéb régi katona holmi között ott lapult a nagyapja faragta famozdony - madzagon lehetett húzni - és a tehervagonocska. Apjuk egyszer megmutatta nekik, s elmondta, olyan szegények voltak, hogy játéka nem telt, a háborúból karácsonyi szabadságra hazaengedett nagyapjuk - az

ő apja - fabrikálta neki, és mázolta pirosra, feketére, sárgára, s hogy akkor hallatlanul örült neki. Eltette, mert ez maradt emlékül a Don-kanyarnál elesett apjától. Ábel most a mozdony elejére kötött madzaggal kiráncigálta a katonaládából a porlepte famozdonyt és a hozzá drótozott, nyitott vagonkát, s felrohant velük a lépcsőkön. Csattogott mögötte az ósdi alkotmány, de egy pillanatra minden gyerek elnémult, mert Ábel felváltva füttyögött és pöfögött. Az előtérben háromszor is körbe ráncigálta.

Ilyet még senki sem látott. Erika felemelte a tanklapította babáját, és a nyitott tehervagonkába fektette. Matyi könnyörögve fordult Ábelhez:

- Hadd húzzam körbe én is. Legalább egyszer! - Ábel kegyesen megengedte.

- De pöfögni kell hozzá - oktatta ki a sorban kunyerálókat -, pöfögni és füttyögni.

Pista, a gimnazista, aki már cigarettázott, gyufát szedett elő szegecses, csicsás anorákja zsebei egyikéből, és meggyújtotta a mozdonyka kéményében maradt gyertyacsonkot. Amikor az lángra lobbant, és füstölni kezdett, mindenki éktelen üdvrivalgásban tört ki. A lányok Erika babája mellé fektették, vagy állítgatták a magukét. Az elemre, rugóra járó játékosodák egyike a falnak, másika a lépcsőnek csapódva vonaglott, rángott tovább. Senki sem törődött velük. Mindenki a madzagot akarta húzni, és maga akart füttyögni és pöfögni.

Karcsi a korláton kuporgott. King Kongjával együtt dühöngött Ábel sikerén. Egyszer csak meglóduzott, és hóna alatt a vicsorgó majommal ráugrott a mozdonyra, vagonkára és a babákra. Pozdorjává törtek a lába alatt. A dermedt csöndben öccséhez vágta a King Kongot. Az felbukott, és King Konggal együtt lehemperedett a pincelépcsőn.

Karcsi kirohant az utcára. A sarkon éppen a munkából hazasiető apjának futott.

- Hová rohansz? - kapta el a művezető nagyobbik fia karját.

- Sehová - morogta Karcsi, és kitepte magát apja kezéből. Az még utána kiáltott.

- Ábel hol van?

- Mit tudom én! - üvöltötte vissza Karcsi, és eltűnt a bérház sarkánál.

GYÖKÖSSY ENDRE: MAI PÉLDÁZATOK

Homokvárak tanítása

A kétezres évek elején hosszabb időt töltöttem Délkelet-Ázsiában, ahol néhány hónap erejéig a Malaysian Philharmonic Orchestra vendégművészeként dolgoztam. A zenekari munka mellett elég sok szabadidőm maradt, így rengeteg csodás, egyben szokatlan élményben lehettem részem. Mondjuk az egy kicsit lehangoló volt, hogy Malajziában nem találkozunk olyan emberrel, aki ismerte volna Sandokant, pedig szorgalmasan érdeklődtem a taxisoktól kezdve a pincérekén át a zenekari tagokig, de be kellett lássam, ahogy a hamburgert nem Hamburgban találták ki, a franciasalátát sem eszik a gallok, úgy tűnik, A maláj tigris című televíziós sorozatról sem hallottak Quala Lumpurban. Sebj, azért valahogy túl

tettem magam a dolgon, és igazán jól éreztem magam a kevert kultúrájú és vallási hátterű délkelet-ázsiai országban.

Egy szabad hétvégén az ott élő barátaimmal elmentünk egy izgalmasnak ígérkező dzsungeltúrára. A kirándulóhely Quala Lumpurtól nem messze található, így nem is kellett sokat gyalogolni ahhoz, hogy a modern metropoliszból kiérve egy paradicsomi környezet, igazi érintetlen esőerdő vegyen körül minket. (Ahogy egy kisfiú írta a nyelvtan dolgozatában a „paradicsomi állapot” definíciójaként: „Az a hely, ahová emberi kéz még nem tette be a lábát”).

Jól emlékszem, hogy megütköztem, amikor úton a dzsungel felé, egy gyors sodrású patakocska mellett haladván, egyszer csak furcsa látvány tárult a szemem elé:

Helyi férfiak (olyan 30-40 évesek lehetek) a patak kanyarulatánál üldögéltek, és elmélyült figyelemről tanúságot tevő ábrázattal homokoztak. Igen, egy hétköznap délelőtt 10 órakor 5-6 meglett férfi ücsörgött a patak partján, és önfelédten játszottak. Konkrétan homokvárakat építettek. Annyira meglepődtem a látványon, hogy megkérdeztem az egyik ott élő barátomat:

„Te mondd, jól látom, hogy ezek a férfiak hétköznap, délelőtt 10-kor, munkaidőben... szóval ... homokoznak?”

„Igen”, - mondta az illető. „Errefelé ez nem ritka.”

„És ennek mi értelme van?” - kérdeztem tétován. „...már, mint... mit csinálnak a homokvárakkal?”

„Hogyhogy mit?!” kérdezett vissza a barátom. „Ha kész a vár, megcsodálják és hazamennek.”

Húha! - gondoltam, és eszembe jutott a tibeti homokmandalákat készítő, majd azokat szertartásosan leromboló buddhista szerzetesek, akik hosszú hetekig készítik a csodálatosan cizellált, művészi igényű homokrajzaikat, hogy aztán néhány ünnepélyes mozdulattal szétszórják azokat.

Ahogy ott ácsorogtam és bámultam a homokozó malájokat, eltűnődtem: végül is mi muzsikuskok sem csinálunk mást. Ja, és ráadásul mi is munkaidőben tesszük...

Eszembe jutott, hogy ifjúkoromban volt, hogy néhány ismerősöm pont úgy nézett rám, mint most én a homokozókra, amikor megkérdezték tőlem: „Mondd, Laci, te mivel foglalkozol?”

„Zenész vagyok.” - válaszoltam.

„Úgy értem, miből élsz?” - kérdezett vissza az ismerősöm.

„Én zenész vagyok, munkaidőben foglalkozom ezzel.” - válaszoltam.

„Hát, ha ennyi időd van...” - hangzott az értetlenkedő válasz.

Végül is teljesen igazuk volt, hiszen mi is azt mondjuk, hogy „játszunk” a hangszerünkben.

Igen, azt hiszem, mi zenészek mély rokonságban vagyunk a maláj homokozó férfiakkal, csak mi a homoknál is tünékenyebb anyagból, hangokból építünk várakat. Hangot hangba fűzve, dallamot dallamba fonva, ritmusokat és harmóniákat építve titokzatos úton-módon készülnek el a mi épületeink, amelyek, - ha jól sikerülnek - gyönyörűséget okozhatnak a hallgatóinknak. Hangváraink pedig - legyenek bármily gyönyörűek is - abban a pillanatban, hogy megszólalnak, már tova is tűnnek. Még szét sem kell söpörni, le sem kell rombolni azokat, maguktól foszlanak semmivé. Hiába rögzítjük őket, hiába vesszük lemezre, hogy bármikor újra játszhatjuk őket, azok már csak az igazi hangvárak emlékművei. De akkor mi értelme az egésznek? Nem felesleges ilyesmivel foglalkozni? Miért szeretik emberek ennyire a muzsikát, aminek pont annyi gyakorlati haszna van, mint a patakparton homokvárat építeni, és épp annyira felesleges is, ha praktikus szempontból vizsgáljuk? - tűnődtem tovább a füledt és párás levegőjű malajziai dzsungelben, ott a patak partján ácsorogva.

Talán, mert a muzsika pont olyan, mint az életünk. A zene csendből indul, hangról hangra épül, a hangokból dallamok, motívumok, azok pedig komplett zenei egységekké, formákká, tételekké állhatnak össze. Egy szimfónia esetében vannak lassan hömpölygő és táncosan robogó tételek, van, hogy egy dallam az égis emel bennünket, míg egy másikat hallva megszakad a szívünk, vannak vicces és vannak letargikus hangulatú tételek. Ám a végén, a nagy zenei utazás bevégeztével, amikor az utolsó hangok is lecsengtek, a zene újra átadja helyét a csendnek. Csakhogy ez a Csend - legalábbis a jó zene estében - immár sokkal gazdagabb, mint amilyen a zene előtti csend volt.

Nem pont ilyen az egész életünk? A csendből indul, majd napjainkból hónapok, évek, időszakok formálódnak, csakúgy, mint ahogy egy szimfónia tételei követik egymást. Vannak gyorsan lepergő, és kínos lassúsággal vánszorgó időszakok. Vannak felhőtlenül boldog periódusok, és vannak elviselhetetlen szenvedéseket hozó időszakok. Van, hogy nevetünk, más-

kor zokogunk, néha úgy érezzük, hogy az égig emelkedünk, máskor, hogy a poklok poklait járjuk meg.

Így élünk mindnyájan.

A kérdés, hogy amikor majd az életünk visszatér a csendbe, vajon az a csend az több lesz-e, mint amelyben megfogant. Mert ha csak pörgünk, hajtunk, melózunk, gürizünk, ha csak eszünk, hogy dolgozhassunk és dolgozunk, hogy ehessünk, ha csak a sürgős elintéznivalóink rabszolgáiként végigrobotoljuk az életünket, akkor az életünk tételei végül nem fognak szimfóniává nemesedni.

Csak úgy elhallgatunk, és mint az elhaló hangok, élettelenül, értelmetlenül és jeltelenül tűnünk bele a semmibe.

De ha figyelünk arra is, aki eltervezte és megalkotta életünk szimfóniáját, akkor jelentést kaphat ami értelmetlenné tűnik, akkor a múlandó életünkön átragyoghat az örökkévalóság fénye, és nem fogunk félni attól, hogy egyszer majd a mi életünknek is vissza kell térnie a Csend birodalmába.

Hogy mi mindenre rá nem lehet jönni homokozó maláj férfiakat bámulva!

BOLYKI LÁSZLÓ: A LÉLEK HÚRJAI

Az imádság ajándéka

Szüntelenül imádkozzatok! (1Thessz 5,17)

Édesanyám egész életében szorgalmasan imádkozott. Imalistája elején a család volt: édesapám, nővérem és én. Amikor meghalt, a legfájdalmasabb számomra az volt, hogy elveszítettem az egyetlen személyt, aki életem minden egyes napján imádkozott értem. Fájdalmam segített abban, hogy ráébredjek, milyen fontos szüntelenül imádkozni másokért.

Így most már egy naptár van a hűtőmön, amely emlékeztet azoknak a születésnapjára, akik életem részei: család, közeli barátok, ismerősök, korábbi munkatársak, gyülekezeti tagok és volt osztálytársak. Célként tűztem ki, hogy szorgalmasan imádkozzam ezekért a különleges emberekért abban a hónapban, amikor a születésnapjukat ünneplik. Akiket jól ismerek, megkérdezem, miért imádkozzak. Néha adnak egy listát, néha nem. Vannak, akik nem is tudják, hogy imádkozom értük. De azért én imádkozom.

Ahogy édesanyám imádságai támogattak engem, másokat is bátoríthat majd az, ha tudják, hogy imádkozom értük. Így az öröm az enyém, mert amikor valakiért imádkozom, örvendezem, hogy milyen különleges és csodálatos teremtménye ő Istennek.

De hálát adok az áldásért is, amit ő jelent az életemben.

Urunk, hálát adunk azokért az emberekért, akiket az életünkben adtál nekünk. Áldd meg őket jelenléteddel, és segíts megérteniük, mennyire szereted őket! Ámen.

A másokért való imádság ajándék a másoknak és magamnak is.

CARROLL ELLIS COBB (VIRGINIA, USA)

Biztonságban

*Hajlékold az örök Isten,
örökkévaló karjai tartanak. V. Mózes 33:27*

Egy éjszaka, amikor rettenetes vihar tombolt, egy férfi ment a tengerparton. Alacsonyan rohantak a felhők, a szél üvöltött, a menny dörgött, villámok cikáztak és zuhogott az eső. A férfi szorosabbra húzta magán a kabátot és sietett haza. Egy kismadár, amely eltévedt a viharban, védelmet keresett a kabátja alatt. A férfi kezébe vette, hazavitte és egy meleg kalitkába tette. Mikor másnap reggel elmúlt a vihar, és elvonultak a sötét felhők, az ajtóhoz vitte a kis madarat. A madár egy pillanatig habozott a kezén, aztán kiterjesztette kis szárnyait, és az erőben lévő fészke felé repült.

Ez az élmény mélyen megindította Charles Wesley-t, és arra készítette, hogy egy éneket írjon, amely az egész világon ismertté és kedvelté vált:

Lelkem megváltója, Jézus,
Kebleden nyugoszz te meg!
Mind vadabbul zúg az árvíz,
Mind dühösb a fergeg.

Rejts el, míg e bösz vihar zúg,
Míg éltem futása tart!
S aztán ó, vezess a révbe,
S lelkemet fogadd be majd.

Nincs számomra más menekvés,
Csak terajtd csüng hitem.
Ó ne hagyj, ne hagyj magamra,
Hordozz s adj erőt nekem!

E. C O W M A N

Az új hét

Hétfő reggelenként többen utaztunk a munkába. Az egyik utas egy mondatba tömörítette az élet sóhajtásait: Barátaim, szombatig még minden rosszra fordulhat.

Negyven évvel ezelőtt történt, amikor ez a jóslat elhangzott, és nem csak akkor volt időszerű, hanem ma is az.

Hogy a hétfő sóhajtással, vagy örömmel kezdődik-e, az attól függ, hogy mennyit nyerünk vasárnap.

Isten minden vasárnap gazdagon meg akar ajándékozni. Nekünk ezért nem kell sokat tennünk. De éppen ez a kevés soknak számíthat előttünk.

Ha esős idő van, az egész város átalusza a vasárnap reggelt. Ha szép idő van, mindenki indul a szabadba. Egyik sem jelenti azt a nyereséget - nevezhetjük azt akár üdülésnek vagy kikapcsolódásnak -, mint amit egyedül az Ő jelenlétében nyerünk: az új lelki-testi erőt.

A megállított „motor” így tankolhat igazán a következő hétre.

V E T É S É S A R A T Á S

Támogatás

Amennyiben adományával támogatni szeretné a Magyarországi Metodista Egyház Pécsi Gyülekezetét, ezen a számlaszámon megteheti:

10402427-50485348-54531009

Honlap

Ajánljuk a pécsi gyülekezet honlapját, korábbi hírlevelek is olvashatók ott, egyéb információkkal, hírekkel és képekkel.

Címe: <http://pecsimetodista.hu/>

Istentiszteleteink hanganyaga is meghallgatható a honlapon!

A honlapra, vagy a Hírlevélbe küldendő anyagot a schauermannok@gmail.com email címre lehet eljuttatni.

**Aratási hálaünnep
2023. október 1.
Vendég igehirdető
Dr. Khaled László szuperintendens**

